

TROMMELVLIES 76:

Goed oefenen in langzaam praten

Met een zekere regelmaat verricht ik in opdracht creatieve werkzaamheden voor de gemeente waar ik woon. Alhier dus.

En voor een bepaalde klus moest ik onlangs een sleutel ophalen bij de Gemeentelijke Technische Dienst. Ik had daartoe een officieel formulier der Gemeente Alhier in mijn hand.

Behalve de sleutel had ik ook een zestal pylonen nodig, teneinde mijn openluchtwerkplek enigermate te kunnen afbakenen. De loketjuffrouw keek mij glazig aan. Toen viel kletterend haar kwartje. ‘O, u bedoelt pionnen’ zei ze op corrigerende toon en ging op zoek naar de sleutel en zes oranje verkeerskegels.

Ik heb daar zo een hekel aan: Dat jij als enige iets correct formuleert maar dat vrijwel iedereen je daar achter je rug om uitlacht. Of jou gaat verbeteren. Als ik in een tekst ‘Te allen tijde’ gebruik, krijg ik dat 9 van de 10 keer “verbeterd” retour. Brochures en websites vol met onjuist gebruikte d’s en t’s. Taalfouten en manke zinnen. Tekstcorrectie? Ik verdien er brood met boter mee.

Toen de behulpzame baliedame de spullen eenmaal had gevonden en aan mij wilde overhandigen, werd er in een belendend kantoor kennelijk iemand wakker. ‘Die sleutel mag niet mee’ klonk het traag vanachter het bureau. Er klonk wat gestommel en langzaam verscheen een enorme snor in de deuropening, met in zijn kielzog de bijbehorende man in slowmotion. Hij droeg een shirt met een enigszins onnozele hals.

‘Daar hadden ze nooit toestemming voor mogen geven’ schepte hij er nog bovenop. De baliedame en ik probeerden te verdedigen dat alles al geregeld was en dat ik zonder de sleutel mijn werk niet zou kunnen doen, maar De Snor bedacht met langzame stem allerlei gemeentelijke verordeningen en belemmerende factoren. Bovendien wist hij niet waar de geplande locatie van mijn klus zich bevond, dus dan bestond deze ook niet. Achter hem verscheen een tweede snor, getooid met eenzelfde wezenloze blik.

‘Die zin op dat formulier klopt niet’ was diens triomfantelijke bijdrage. ‘Die loopt voor geen meter.’ Toen ik wilde reageren met een opmerking over het feit dat ik daarmee inderdaad een deel van mijn boterham verdien, zei Snor Eén opeens hardop dat hij wist waar ik mijn werkzaamheden zou gaan doen. En dat ik inderdaad een sleutel nodig had. Ik beaamde dat met een snuffje sarcasme, hetgeen hij echter niet proefde. Alle vijftien songtitels van Jay Reatard’s *Blood Visions* spookten inmiddels door mijn hoofd. Snor Twee bekeek nogmaals het formulier, draaide het om en weer terug, en produceerde een superieure grijns.

Toen ik eenmaal naar mijn auto liep, sjokten de Snorren vermoeid naar de koffieautomaat.

Nee, nou niet gelijk roepen: ‘Ambtenaren!’ Dat is onterecht.

De volgende dag moest ik namelijk telefonisch een afspraak maken met een zakenrelatie. Zijn assistent zei dat hij van niets wist en dat het daarom nooit kon kloppen dat zijn baas had ingestemd met een bezoek. Daarop vroeg ik hem of hij een snor had. Het werd aan de andere kant van de lijn even stil. Toen hoorde ik hem zeggen: ‘Hoe weet u dat?’

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: absoluut *De bureaucraten van Bram Vermeulen* (maar *Catch 22* van Ian Siegal mag ook).